

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718940084352.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

RIDDERSPILLET.

Saasnart de atter stode bag Borgens høie Tind,
Iled de stærke Riddere med kamplystent Sind
Ud i Fegtergaarden, der stakte sig mod Vang,
Der kunde de Heste løbe, der var ei Veien trang.

Hr. Vendelbo skred foran, han let i Sadlen sprang,
Skjøndt klædt i tungen Rustning og med sin Landse lang.
Da sagde Konning Volmer: »Det var et dristigt Spring.«
»Ei«, svared den Ridder, »det var en ringe Ting.

Hvo ei med Spær og Glavind, og klædt i Pandserringe,
Som en flyvende Falk sig kan i Sadlen svinge,
Han due kan til Kjøbmand, men ei til Vaabenfærd,
Ei sømmer ham at bære det staalfarvede Sværd.«

119

Frem gik de Riddere, de grebe de lange Spær,
Og stege paa deres Heste og red hverandre nær;
Hjelmene vare blanke, de Ringbrynier blaae,
De ædelige Fruer i Vinduerne man saae.

Begyndte da de Kæmper den dristige Leg,
Den mægtige Vaabenlarm i Luften opsteg,
Den hørtes over Vandet, den hørtes under Sky,
Saa Fuglene forfærdedes, og Fiskene monne flye.

Kong Volmer og hans Kæmper viste da herligt Mod,
De fegted mod de Fremmede, thi saa den Herre god
Bestemte, det skulde være, de rede frem paa Rad,
Den Drot og hans Hofmænd de skiltes sjelden ad.

Den Herre selv dem førte med Kløgt og Forstand,
Hans graaspættede Ganger var født i Spanieland,
Den var den allerbedste, der græssed ved Aa,
Den kjendte hans Stemme og kunde ham forstaae.

De hugged med Glavind, det var, som Luften sang,
Taarnene gave Gjenlyd, og Borgmuren klang,
Fra Skjoldene sprang Gnister ved Sværdenes Slag,
De sønderbrudte Landser sprang over Borgens Tag.

Saamangen ædel Ridder fra Sadelbuen sank,
Og mangan herlig Adelshjelm, der før skinned blank,
Kløvedes af de Sværde, den mørknedes af Blod;
De Hjelmbuske traadtes under Gangernes Fod.

Guldfarvede Skjolde, med Ædelsteen belagt,
Splintredes i Stykker ved Landsernes Magt,
120 Da sagde Ridder Vendelbo, den Helt med Lokker graae:
»At lege med Sværd og Landser de Hofmænd vel forstaae.«

Han gjorde saamangen Ridder af Kamplegen træet,
Hans Øine de lyste gjennem det Hjelmenet.
Han knuste de Skjolde, han splintred de Spær,
Over hans Isse vaied tre ravneseorte Fjær.

Til sidst han greb en Landse, forfærdelig og lang,
Mod Borgens Port han kasted den, det gav en vældig Klang,
Da brast de tunge Laase, op sprang den Dør saa stærk,
Da meente de Kæmper, det var et Helteværk.

Dog saae de til Kong Volmer, den Herre stolt og fast,

De meente, han vilde vredes ved dette Landsekast,
Men han sad ganske rolig paa sin ædelbaarne Hest,
Han sagde: »Man hente Smeden, han læger den Vunde bedst.«

Men da nu Solen daled paa den vestlige Sti,
Raabte den Drot behænde: »Nu er vor Leg forbi.«
Ugjerne sprang de Stridsmænd af Gangerne ned,
Men var ei Mørket kommet, var Kampen bleven ved.

Saa greb Konning Volmer en Guldkjæde svær
Og nærmed sig Hr. Vendelbo ved Faklernes Skjær,
121 Og hængte den om hans Nakke, det var en herlig Krands,
Perler og ædle Stene forhøiede dens Glands.

Han sagde: »Hr. Ridder, I er en farlig Mand,
En mere vældig Stridshelt ei findes i vort Land;
Jert Spær knuser Jern, som var det Bøgeriis,
Visselig I fortjener at bære Kampens Priis.«

Ham svared Hr. Vendelbo: »I tale saadan ei,
Jeg har vel kjendt de Stridsmænd, der bedre var end jeg.
Men det er længe siden, thi Tiderne gaae,
Og de, som da var unge, have nu Lokker graae.«

Da mæled atter Kongen: »Den Leg skal længe mindes,
I Dag har vi prøvet, hvor gode Kæmper findes,
Om end de kunne voxe ved Nordhavets Strande,
Eller de skulle hentes fra fremmede Lande.

Ville de holde sammen, der rundt i Landet boe,
Og være vort Danmark mod Udlandet troe,
Da Riget end skal stande, naar vi længst er død,
En Falk er kun liden og dog til Seier født.«

Saa samledes i Hallen de ædle Riddersmænd,
Fru Helvig var der ikke, hun var ei Kampens Ven,
Og heller ei Hr. Eckhard, men Tovelil man saae,
Liig Morgenstjernen deilig paa Himmelen blaa.

122

Saa mellem de andre Stjerner stod den Jomfru skjær;
De neied sig alle, da Kongen kom dem nær.
Saa satte sig de Gjester ved Bordet i Rad,
De ædelige Fruer mellem Ridderne sad.

Den stærke Viin i Bægerne fast som i Strømme randt,
Kong Volmer drak kun lidet, han dertil var vant;
I Høisædet sad han med Staalbrynne paa,
Det lyste som Lynglimt, hvorhen den Herre saae.

Han bød Ridder Vendelbo at træde til sig hen,
Han sagde: »Jeg ønsker at have Jer til Ven,
Gjerne med Jyllands Adel jeg nu vil slutte Fred,
Og lover at forglemme, hvad forhen er skeet.«

Han sagde: »Hr. Ridder, I er en ærlig Mand
Og ønsker ei, at Danmark slides af Ulvetand,
Hvis I for os vil kæmpe og være Landets Skjold,
Da skal vi det vel frelse fra Udlandets Vold.«

Hvad meer de Herrer talte, det er mig ei bekjendt,
Til sidst da de skiltes, og Maaltidet var endt,
Sagde den Drot til Tove: »Hvis Du mig glæde vil,
Saa synger Du nu en Vise til Guldharpens Spil.«

Den Lilievand rødmer, hun Guldharpen slaaer,
De Riddere da syntes, at Vinter blev til Vaar;

De lytted til den Harpeleg, de lytted til den Sang,
Da syntes det dem Sommer, skjøndt Snee laae paa Vang.

123

Fru Helvig hørte Sangen fra Hallen, hvor hun sad,
Hun spurgte: »Hvorfra kommer det selsomme Qvad?«
Gjensvared den Terne: »Det er Fru Tovelil,
Der Guldharpen slaaer, mens hun synger dertil.

Det ligner de Sange ved Fuldmaanens Glands,
Som Dvergene qvæde til Elverpigens Dands.«
Da lytted Fru Helvig, til Sangen var endt;
Men hvad hun dengang tænkte, det blev kun seent bekjendt.